

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džělaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty.
Duři dáty,
Wotpočń ty.

Z njebies ma
Njech čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

• Sserbske njedźelske lopjeno. •

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Smolerje; knižicziřczerni w Budyschinje a placzi šchwórtlětnje 1,50 hr.

12. njedźela po swjatej Trojizy.

Matth. 5, 5.

Čažby wicherow ńu, kotrež nětkole psches našču semju čahnu. Philosofa Nitscha ńo nětkle wot zlych klawow a woschytow čłowjestwa wusběhnje: „přez křesćijanstwo se ńwojej wučěbu wo čerćpazym sbóžniku!“ „Sshlnošć dyrbi knježić, dohycě wobobinskej mozy dyrbi knježić — je sničjenja wschěch klawych a khorych, i roslamanja wschěho wobstejazeho dyrbi ńo „pschecźlowjeť“ narodźić, dyrbi nowy kraj nastać.“

To je profeta njeńmilnosće, a kětko pschisłucharjow je wón namakał! Ssebiežniřcha, jenož žyle na ńwoje dobre smyřlena, njeje semja přjedy ženje tak była, kaž džěnka. Njeńmilnje wustupuja čłowjekojow noweho čaža ja ńwoje ideje, kotrež ńu ńebi do ńlowy stajili, a to ńamo i mozu brónjow. Wot wobkranjerja čěłow — wot nutslamarja do zyrkwjow — hač do najnahladniřeho pschěžuwarja kćeja nětkle žně njeńmilnosće. Tón nadobny, sprawnj bywa njeńmilnje na boť storcženy.

Pschecźelo! Čšto dyrbi to hiřcěje to ńlowo našchěho Sbožniřa se ńwojim wulkim wobřwědčěnjom: sbóžni ńu čzi, kiž čzičěje myřle ńu, pschetož woni budža semju wobřhdnyč? Je dha hiřcěje do žyła nuřne, so ńo i tutym sbóžnořhwalenjom saběramy: tón, kiž čzičěje myřle je, bjes brónjow kaž wozza mjes wjellani a tola tomu postajeny, so by se wschěm podleženjom tež hiřcěje dohřł.

A tola ma to hiřcěje ńwoje dobre — tež džěnka hiřcěje, so wo tutym ńlowje Sbožniřa rěčimj, dofelž tuto ńlowo niř i čłowřstich hubow ale i Božeho erta i přěnjom rajej psches našču semju je fallincžako. Sdhyž džěnka młody čłowjeť i wopradowže nadobnym myřlenjom a i nadobneje ńwojby je psches niřu čaža

niřowany, mjes hrubym ludom žitw byč, so by ńebi ńwoj křlěb jařkužit, budžesč tajkeho nadobneho čłowjeka hnydom bjes tyřazami hrubych spóřnacž. Jeho lěpsche wuwucženje, jeho nadobniřche waschnje, jeho ponižne wustupowanje, čzinja jeho bórřypola jeho ńobudžěłacžerjom njelubeho, dofelž jich hrube žorty a wjeřela ńobu njecžini. Bórřy ńu jemu njepschecźelřy smyřleni: „ty njeřkuschesč i nam, ty ńy niřdže druřdže jow.“

Tak bywa nam tež džěnka w našchim tekćeje kaž i blyřkom rosjařnjene, i wotkal Jesuř je. Čštož je tuto ńlowo jako přěni wuprajit, tón njeje wot delka ńem, tón njeřkuscha do tuteho hidypolneho ńwěta. Rať husto ńu tola hižo spřtali, Jesuřa jenož jako čłowjeka ńwojeho čaža wuwolacž; tola wschitke tute přozowanja čzinja ńo kniežomne pschi tajkich ńlowach Jesuřa. Wny ńmy tola hižom wschitřy řkřscheli, so židowřtowo njepschecźelřtowo a hidu přědowaschě pschecźitowo wschitkim ńwojim njepschecźelam. „Ty dyrbiřch ńwojeho njepschecźela hidřicž“, tak prajachu čzi piřmatuwčeni, a hdyž by Jesuř nicžo dale njebył, hač jenož prawy žid ńwojeho čaža, dha wón njeby jako žid tajkeje čzičěje myřle byč mořł a hiřcěje mjenje by wón tny, kiž čzičěje myřle ńu, sbóžnyřch řhwalit, a hiřcěje mjenje by wón jako žid to čzinił, so hiřcěje to ńlowo pschitaji: so budža semju wobřhdnyč.

A tuto ńlowo je ńo tola wěrnosć čzinił. To křesćijanřtowo čzičěje myřle je semju dohřlo a budže ju dale dohřwacž pschi wschěm njepschecźelřtowie dořoko wokoło. Kětko mužow je tola w běhu čaža był, kiž chřchchu čłowjekow i nowěj nabožinu sbóžnyřch čzinič. Tola wschitka jich nabožina je rořpadnyřa a budže rořpadnyč, dofelž wot Boha ńem njeje. W tutym je stawiřna ńwěta wopradowže jedny tajki řud ńwěta, so wschitka nabožina, kotraž wot Boha njeje, řařo řařdže.

Do Jesuša a po Jesušu njeliczi lud cziču myšl do dobrých počinkow jeneho muža. Čłowjek — kajtž je — so hněwa a storzi so na tym, so kšescežianstwo tajke žadanja ma. Čhzemj tola ras zyle sprawni bheč; wot khlneho muža hebi tola žadamy, so hebi wón kšchitwóženja lubicz njeda, my kmy smutšnje tola wšchitzy bóle abo mjenje pschewědczeni, so jenož klabnik hebi psches khostanje wšchitko lubicz dawta.

Tola, pscheczelo, we tutym wofomiku, hdyž so wutroba roshněwa, hdyž so krej we wšchitkich žilach sahoru, hdyž wóčžo a rosom psches hněw so saczmitelj — w tajtim wofomiku dživje sawoľacz a s pjasču bicž, to žada hebi tola wjele mjenje napinanja, k temu klušča tola wjele mjenje mozy, hacž so so w tajtim wofomiku sam wobknežišč. Njekwědczi to wo jentym nadobnišchim, wjetšchim, khlnišchim čłowjeku, hdyž wón wě, so ma mozy, so kwojeho pscheczitwika porašy, a tola to njeczini, dokelž kšescežian to cžinicž njemóže. Bych so rad wšchitkich khlnych a móžnych mužow hjes nami sprawnje wopraschal, k čemu wjazy kroblošče klušča, pak so kwojeho pscheczitwika s malo klowami a khlnej pjasču pobija, abo so kwoj hněw w hebi potlócža a pscheczitwika wohanibja s cžichej myšlu a dobroty kwojeje wutrobhy.

Žadyn čłowjek njeje telko mozy w hebi měl, kaž Jesuš a pschi tym tak cžicheje myšle byl, kaž wón. Kač je wón so jako tón ponižny a poddath pscheczitwo Bohu wopokosač, kač je wón we kwojim cžerpjenju poslušnosč namuľnyl, wón je w Gethsemane a na Golgatha to wulle pruhowanje wobstač, so je so tež woprawdže do tych najčěmnišchich pucžow kwojeho wótza poručil. Ponižny pschec Bohom — cžicheje myšle pscheczitwo čłowjekam. Niz se klabošče wón to wšchitko pscheczepi, ale se kboželneje lubošče. Wšchitku njekněžomnosč hrěschneho čłowjestwa da na so pschič. S lubošču k hrěschnikam njewoľa na kšchizu: „wóčež snič mojih kjudowarjow“, ně, to je to dohčeje cžicheje myšle: „wóčež wodaj jim, pschetož woni njewjedža, schto cžina“. Jesuš je wopokosač, so je móžno: tón kšchiz cžicheje myšle hjes brónjow kaž wowza-mjes wjellami a tola temu postajeny, so by se wšchem podleženjom tež hiščeje dohčl.

A nětk dostawa tute klowo Jesušowe tež ja naž jenu myšl. Nětk spósnajemy tež, cžehodla Jesuš wustupi, hebi čłowjekow kwojeho cžaza wobhlada a jim pschitwola: sbóžni k, kotšiz cžicheje myšle k, pschetož woni budža semju wobkhdnyč.

Či ludžo pak tehdy njeběchu hinajšchi, hacž džentža. Běchu tehdy kaž džentža hiščeje lačomni ludžo, kiž chzychu na wšchěch kónzách khaleni bheč. Běchu ludžo, tehdy kaž džentža, kotrymž bē pscheczitwone, so do přědka cžicheječ, so bychu widženi byli, kotšiz cžicho skutkuj a džekaja, tola pak žaneje khalby hebi njepytaja.

A tutych poslednich je hebi Jesuš se kwojim džentžnišchim klowom wustwolit. Je tola, jako by wón džentža hiščeje woľal: „Njebudže bojašni, wy, kotšiz seže na boč stajeni, ja wam poručam, so seže něšyto wošebje dohri. Wutřče wote mije, bheč zyle cžicheje myšle, tač namakacze nětkle pokoj sa wasche dusche a pošžičeho dhrbicze k wučženju pschič. Wch so te mni hođiče. S wami chzu ja moje bitwy bicž a semju wobkhdnyč.“

Čsměšne je, so njepscheczelo nascheje wěry praja, so chze Jesuš jenož potlócženyč, žónske, klužomnyč, khudyč a klabnyč čłowjekow w cžichej myšli woczahnyč. Ně, Jesuš by najradšcho zyle khlnych čłowjekow wjač, so bychu tak khlni byli, kwoj hněw pschewinyč, a to tola kóždy sam wě, kač cžekto to je. Wón by naž rad wšchěch na kwoj wobras pschetworil, so bychmy wšchitzy kaž wón junu psches cžichu myšl kwoč pschewinyli. Gleječe, tehdy je wón kwojim wučžomnikam prajil: „ja poščelju wač kaž wowzy mjes wjell“, a tola njeje pschistajil: „so bychu wač wjell póžriječ; ně woni so njedhrbjachu we kwočče boječ, ale

psches tu wot Sbóžnika namuľnjemu dohčwazu móž dhrbjachu to dohčeje dohč, dhrbjachu kwoč sa hebe dohč. A džentža! Kujaze wjell, wozay njepscheczelo doľolo woľolo. Wy kšesceženjo pscheczehani, haj tež martrowani a cžwilowani. Čswjath hněw by naž napjelnicž chzyč pscheczitwo tym, kotšiz naž a nasche najkwojeczišche rosbicž chzedža. Tola pak, sa naž nětkle reča, so so my kšescežienjo do rukow nascheho Wótza a nascheho Sbóžnika poddamy se wšchej hórkej bološču w nami, so kmy kranjeni wot kwočeta. Nětkle dhrbimy my woczi saczinicž sa wšchitke tajke wošobinške saczucža w naschej wutrobje, nětk, hdyž to plonjo njewěry pscheczitwo nam kapa, dhrbimy so modlicž: „Jesušo, cžin naž tebi podobnyč, cžin naž cžicheje myšle!“ Tehdy pschindže Jesušowy mēr na naž, kaž reča; we tutym mērje njepytajemy ničto wo kačach ranjenjach naschich njepscheczelow.

Kóžda kwojba, zych kwoč by so pschewobrocžil, by-li cžichi khlny wlitw tajkeje Jesušoweje cžichošče kwoprawdže to wustutkowal. Čdže sacžehnje přjedy mēr do domu; tam, hdyž žona na hněwne klowa muža sašo s hněwnymi klowami wotmolwja, abo tam, hdyž žona w cžichej sečerpilwosčiji a cžichoščiji skutkuje a bórny kwojeho muža psches tuto sečerpilwe nadobne mjelčenje wohanibi?

„Derje“, budže někotry prajicž; „ty móžeš prawo mēč, Jesušo, so cži cžicheje myšle sbóžni k. Ale to, so cži cžicheje myšle tež semju wobkhdnyč budža, so to prajicž, sa so nam njerosomne bheč. Njeje da runje nětkle zyle widomne, so runje cži njekwědomni a hrubi a našhlni čłowjekoj najwjazy mozy, pjenjes a cžesče wobšedža. Njeje dha w stawijnach wobšwědcžene, so jenož cži čłowjekoj k mozy pschičdu, kiž se smnej wutrobu psches cžeka du?“

Alle pscheczelo, njeje to džitwo, so je stawijna kwočeta te najwjetšche semje kraleštw sašo rosbika, hdyž je jim na cžichej myšli a sečerpilwosčiji pobrachowalo? Te kraleštw jeneho Alexandra Wulleho, Korle Wulleho, Napoleona, hdyž k wone wostale? A tak je Bóh pscheco w stawijnach kwočeta cžinil. Wšchitko njedobre, wšchitko ranjaze-a hrube, schtož k cži khlni tym cžichim a klabym nacžinili, je pscheco sašo na kambnu klowu tych khlnych abo jich džěči wrocžo padnylo.

Čhtó bēšche bóle cžicheje myšle, hacž Jesuš, a schto ma hižo wjazy semje wobkhdžene hacž wón? Tehdy jako tón khudy rabbi s Nazareth na kšchizu wumrē, njebē wón ničto wot tuteje semje dohčl — a džentža, kšesceženjo na zylej semi. Čdže jow tuto dohčeje? Wón njeje jo dohčl s kanonami a zylbami, ně tute dohčeje Jesušowe wukhadža s teju mucžneju nohow, kotrejž hebi pschi pucžowanju psches kamječtre schčezžli a horze puschizny Palestiny tajke sežini; wot khlsojteju wóčžow, s kotrymajž na woliwoej horje plakasche wo Jerusalem a a wo naž; wot pschekafaneju rukow, wot teje wutrobhy, kotraž je so nasche dla na Golgatha pschelafa; wot rukow, kotrejž bušchtej w modlitwje sa naž k njeju sběhnjenej a kotrejž stej nam tón pucž cžicheje myšle pokasalej. Psches to je to dohčeje hižo dohčte a budže tež to poslednje dohčeje so dohčč!

Čžert wuhraje nětkle wšchitke kwoje kharth, to sle na kwočče rejwa w bratrowskej kwi a njepočinkach a w hidže; tola tuta hida budže rospadnyč, kaž wšchitko rospadnje na semi, schtož njeje wot lubošče ale wot hidy pschikafane, dokelž byla hida pscheco sašo psches hidu kšazena.

Potom, hdyž wšchitke kraleštw teje semje budža wot lubošče dohčte, hdyž budža wšchitke kraje po pižmje Jesušowe wobšedženstwo, tehdy budže so jeho klobjenje na jeho cžichich zyle a dospolnje dopjelnicž:

Woni budža tu semju dostacž. Samječ. A. W. w K.

Shto wscho njenasbowich, puczujto psches Sserby!

Pscheczjel Bur-Woneczanski witasche nje s wobemaj rufomaj do dwora a do doma. Stejesche runje we wrotach, shladuju k wězi, s kotrejež bě runje pschewiwalo. A swojemu powitanju pschistaji tež hnydom pscheproschenje k wobjedu, kotrež mandželsta, s kuchiny pschistupiwshi, wobnowi. Njebě tuž trjeba, so ko kam pscheproschych! Kač by to pola tajteho serbskeho bura tež hinaf bjež chyzto! Wuczynich pak hebi, so chzu s nimi tak wobjedowacž, kač bychu to bjesy nje. A tuž dołho njetrajese a stejachmy wschitzu: bur, burowka, džeczi, czeledž, ja wotoko wulkeho blida a — njechdachmy so — ale wschitzu hromadze wuspewachmy blidowe modlitwy! Potajkim tola tež w naschim časfu tu hichese jedyn burški dom po waschuju naschich serbskich wótzow: burški, serbski, kchesezaniski! Chyzt so lubje rad molicz a naschemu buršemu ludej wotprošycz, jeli so s tym pschewjela praju, so su tajke domy nětkle žadne kač hewak něscho, tež we serbskich wješčach. Wobjedowachmy a powjedachmy; shonich to a tame, lube a njelube s wješneho žiwjenja a s tuteho kónza Sserbow. Stanhowschi wot blida, so džakowachmy tomu dari-czelej wschěch darow, so bě sažo do kšteje wole našyczit hlódne huby swojich cšlowjekow. Sajmatwe to, so na jenej scženi wobladač tón schpruch, kotryž tež pola nana domach bě na scženje stejat: „ora et labora!“; „spěwaj a džekaj!“ to po serbsku rěka; tež něscho dobre s časfow naschich wótzow, a tu s dobow niz hole šlowo na scženje, ale štuff, kač to kam wobladač a naschich pschi wobjedze a po wobjedze. Wschitzu džechu do džeka a ja pschewodžach pscheczela Bura, so s džakom wot jeho šwójbn rosžohnowawshi, na jeho polo. Bě kamžny to pucz do Něhdžez, hdžez chyzch.

Enate běchu mi te pucze! Tak někotry króc běch je cžahnyl. A snata mi ta wješka, abo lěpje, wješ, tute Něhdžez! A tola, wschelake mi so tam jara zuse bjež sdajch, hač runje kublerjezy njeběchu jenož snaczi mi, ale kam mi pscheczestwo! Nan Sserb, macž Sserbowka, wotka Sserbowka, džed Sserb — wschitzu hichese žiwi — a džeczi powjedaju němski a starschi s nimi tež! Praj mi ty s najmješcha, cžehodla to?! Kublerjezy mi njemóžachu na moje praschenje žaneje špokojazeje wotmolow dacž; njewjedžachu po prawom drje šami, cžehodla to tak bě. A hdžž mi wotmolowichu, so to w telko domach serbskich wuczerjow a duchownych tež hinaf njeje, dhrbjach jenož njelcžecž; pschetož tu rěčeseje jeno pschewjele sa nich.

Pschipadny mi něscho. Widžach dwaj wobrasaj. Šwójbne domy na kóždym. Na jenym pod snamjenjom kolebki, na druhim pod snamjenjom kaschcža. Prawej to wobrasaj sa nasch čas a sa naž Sserbow! Šwójbny dom dhrbi bjež kolebka, s kotrejež stawa nowy narod, nowe žiwjenje. Šwójbny dom tak husto pak kaschcž, hdžez pohrjebaja to, sčtož wotemrě; tu je to macšesčina. A se serbskeho wócžka roni so pylsa: Sserbštvo tu k rowej nježu!

Scho to cžinicž, kač to pomhacž?! Praschach so ja „Sserbštini Rowinami“, sa „Pomhaj Bóh“, sa „Něšijonškim Pokšolom“. Nimamy! Nimamy! To dhrbjese wěšo rěcacz: njechamy! njechamy! A tola by tutón dom, kač jich hichese wjele, wjele, njesež wot tón špodžitnje knadny wudawš sa „Sserbske Rowiny“ a tón njedželšti pienjež sa „Pomhaj Bóh!“ Hdžž tej wureczi placžicz dasch: „My nimamy chwile!“ dhrbjeli wouci czi placžicz dacž twoje: „Ale njedželu tola hodžinku sa „Pomhaj Bóh!“ Pschetož heško nascheho „Pomhaj Bóh“ serbske heško je:

„Nječ ty ipěwawš,
Šwěrnje džekawš

Wschědny dnj.
Džen pak šwajth,
Duschi dath,
Wotpoczti ty!“

To a tamne wjedžachu wěšo na to wschitko prajicz, a kónž bě — kač to nětkle tak potwšitkownje waschujto — so wostachu tijažy w štorženju na hubjeny čas, na wšchnoscz, na komunalne swajsti. Tute pak maja tola woprampdze malo cžinicž se nješerbskim žiwjenjom Sserbow. (Wschichodnje dale.)

Šlupe lěta.

Hdžž pschistojny mlody lud so swojeho žiwjenja wješeli, a pschi tym druhdy wschelake prysle šwora, hdžez pak ničžo šte a hrěšne pschi tym njeje, tehdy so se žortom praji: „Ně, to su ras te šlupe lěta!“ Nětko pak su ludžo, kiž maja tu pschewěru, so na kóždeho cšlowjeka čas pschindze, hdžez je wón, jako by rošom šhubil, hdžez je wón zyle zhnjeny, hdžez je wón w nje-póczitowsczi a lidworštwje žiwy. Woni praja: „Šlupe lěta pschindu, a njepschindu sa mlode dnj, pschindu na stare dnj!“ To je hrosna, póhanska pschewěra; tuczi ludžo chzedža psches to swoje hrěchi samolwicž, a chzedža s dobow druhich do hrěcha šawjescz! Tehodla njepokuchaj nichtón na tutych bludnych ludži! My mamy w bibliji pschiklady; to su Josef, mlody a stary Tobias, Šiob, Šufana a wjele druhich. My tež wěmy wjele pobožnych, šprawnych Sserbow, kiž su so wschitzu swoje žiwe dnj Bóha bojeli a so hrěcha hladałi. Wono je jenož nusne, so kóždy džej s modlitwu šapoczne, a s modlitwu škónczi a šemichi šhodži a so k Bóžemu blidu džerži, a swoju bibliju cžita, potom Bóh cšlowjeka šwarnuje a šderži, so wón do hańby a do hrěcha nješapadnje!

H H.

Šwřej a štat.

August! Pschezo saž a saž naž tutón měšaz wroczo wjedze wo 6 lět. Modlerške hodžiny, wójnske modlerške hodžiny šapoczachmy tehdy džeržecž. Kač so Bóže domy — abo tu a tam tež burške istny — pjelnjachu s nutrnymi modlerjemi! Šacž runje bě tehdy jara nusno we wschěm džele, — wjele nusnišcho hač to dženska je —, došelž mužšzy wuczežechu do pola, mějesche tola kóždy, škoro kóžda chwile sa tutu hodžinku nutrnosczje! A dženska! Wójnske modlerške hodžiny tu wjaz nježu! Cžehodla? Niz tehodla, došelž tu wójna wazy njeje! To njeby do žyla prawje prajene bylo: wójna je hichese a wójnskeje nusy nětk wjaz hač tehdy! Ně, tute modlerške hodžiny a nutrnosczje tu wjaz nježu, došelž tu s wješcha modlerjow a nutrných wjaz njeke. Šónt tutych modlerškich hodžin je runy dóntej němskeho kraja; jeho nahladnoscz, móž, bohastwo so runje tak šhubiowasche. Hdžž bychmy prajili: „Šajkiž dónt němski lud pschihotowa tym Bóhu pošwěcženym hodžinam, tajki je psches to dónt pschihotowat kam ški!“ Hdžž bychmy tak prajili, bychmy wěšo pola jich wjele šameriane šlowutšchajenje pšli; njedžiwajo wscheho šlowu kcheseja pak to tak je! By derje bylo, hdy bychu šastali, tak s šlowu škóscž o hewak so tutemu špómacžu pscheczijowecž; najlěpje by najš lud wopominał to, šchtož so psched 6 lětami šlawasche, psches te. so by tón pucz wroczo šch. t. r. so by šapoczal so modlicž a dale so modil, nutrnišcho a nutrnišcho, jich wjaz a wjaz, jedyn žyly lud! Tak by wón hnydom něscho druge šapoczal: s šhubiny šupacz wšche a wšche na wškofe, hač horje na tu wškofoscz, kotraž je wšcha a wšczišcha hač ta, na kotruž pschijowecž lud a kraj so podarmo

prózuja ministrojo, wyschnoscze, ludowe zastupjeſtwa. — Po-
redko cžitajſch jene ſłowo ſe ſandzenych cžaſow, kotrež by taſ ſa
naſch cžaſ a jeho cžłowjetow rěčane bylo, kaž ta 9. ſchtucžka
ſtaruſaſkſhego tekſta 11 njeđeje po ſw. Tr. Tam w 32.
pſalmje je pſched něhđe 3000 lětami ſapriſane: „Njebudžće jaſo
ſonje a jaſo muſe, fiž roſuma nimaju, kotrymž wudu a hrjſadko
dhrbich do huby kſaſež, hdyž k tebi nočzedža!“

Džowfa.

Kanje bėſche ſo lėdma ſ njewėſtnym ſwitanjom pſchipo-
wje-
dako. a ſtaruſka bėſche hižo na nohomaj. Liſt pſchecžahny ſ koža
ſa jeje nadra. Poſežewafche ſwoje tožo a ſapocža wſchelke bjeſ
ſmyſla pytaež, mnoho wėzow wſa wjažy krocž do rukow, wobro-
cžeſche je. a je ſažo kaž bjeſ wėdomyja položeſche, pſchekhodžeſche
kaž naſtroy, kaž hiſcheže ſpizy wſchitke mėſtnoſcže maleho hoſpo-
darſtwa, wot kuchinje do tſeſchneje komorki, wot bróžnje do
kſlėwa — ale nicžo njeđonja a nihđe njeſaſta. Wupadaſche
to, jaſo by jenož wſchitkim tutym wėzam a mėſtnam to cžyła
ſdželiež, jchtož bėſche ju potrečylo. Poplaza ſchaku, poſady-
kruwa ſo k njeje ſe ſwojim wuſtkim nutnym wóežtom wobrocža
jaſo ſ němym wopraſchenjom, ale wjeſnanka ſtejeſche kaž kólny
ſtolp ſ ruču na khrjſtječe ſwėrječža jeiny et bėſche němny. Po
khwili wuſhubi ſo ſ hródže, kaž bėſche pſchichla. Brėnje wo-
prawdžite ſłonečne pruhi ſaſłapichu ju poſkonjenu nad wo-
tewrjene: wuſtke; molowanej kſchinjy na kubi, taſ wſchelaſe kuby
nabrawujo wubjerafche — ale te ſnėhbėle koſchulki a žiwotki
bėchu taſ drobne, te nohaježki taſ male, kaž k ſmėchu. A nětko —
nětko ... woprandže, wena ſawrje kſchinjy a pſchihhnywſchi ſe
k napóſłanej, cžerwjenej, próſdnej kolebzy je žoſtymi kłakami a
módrymi kwėtkami a džiwnymi wopajſkami. Potom ſawėſeže
ſipry a czenki, wuſcheptany hłóſ ſaſpėwa:

Sdyž ja tu Hertu kolebam,
Dha wona ſėpje ſpi;
Sdyž ja ju wjaž nje kolebam,
Dha wona wotucži

Staruſka ſbėhny hłowu a poſłuchajeſche... Cžicho. Tu
ſwojež ſo jeiny pohlad te kolebzy a ſaſłapny jeju koſežatu ruču
na kromje tuteho pohibliweho dſečžazeho koža. A hižo ſo jeiny
ruzy pod ſchėroki ſchórzuch ſkryjeſchtej a ſtaruſka džeſche pomaku
po nahlych a kſchijazych ſkhodžentach dele. Džeſche runy puež
k wóhniſežu a pſchitajeſche horny, ſo by ſnėdanje pſchiprawiła.
Wony ſpėw horſach w komorzy bėſche ju tola ſbudžit, to bėſche
tola wjele. Derje, ſo ju muž widžak njeje !....

ſa někotre hodžiny wjedžeſche hižo žyła wjeſ, ſo pſchindže
Gaſchež Hertu njeđelu na wopyt k ſwojimaj wobſtarymaj ſtar-
ſchimaj, kž bėſchtaž ſo wobaj kšėtro k jeni naſhliłoj ſa te ně-
kotre lėta, ſo džowka wo ſebi ani ſpomnjenki dała njebėſche.
Ludžo we wſy ſebi wſchelaſo wo tym powjedachu; jaſo wo nje-
mudrym ſtyſtu tuteju ſtareju kłajneju, ſo njemėjo na njeđe-
kownu džowku do žyła ani ſpomniež, ſo ſ žyła ſchto wė cžehodla
wo ſebi njeđawa wjedžeč, ſchto wė ſchto je ſo ſ njeje ſtało, to je
wėſte, ſo nicžo dobreho, hdyž tež na ſtarſheju ſapomina, ſo je
Babylon Babylon atd. — ale ludžo pſchežo wjele powjedaju a
mnoho wjedža a wo cžłowjetu myſla. Mnoho je ſ toho nje-
prawda, ale mnoho tež prawda.

Wola Gaſchež bėſche pſchihotowanjom a wuradženjom —
wſchak bėſche tež, wo cžim ſo wuradžowacž! Starſhej ſebi
wumyſleſchtaž ſ cžim džowku najlėpje pohoſežiež. Dopomina-
ſchtaž ſo na to, ſchto bėſche rada jėdka, nad cžim ſo wjeſelila.
Gaſcha ſo do kuchinje pſchimota a něſchto wjedžeſche; huſto ſažo
powjedafche ſtaruſchzy, ſchtož hižo bėſche powjedak a w kuchini

ſo wobrocžeſche, hač dhrbjeſche jeho ſtaruſka dwóžy, haj tróžy
wuhnacž. Ale pſchežy jeho ſažo ſama ſawoła. Nadobo ſwėri
ſebi ſtary hoſpodař pſchipomniež, hač tež to budže jej ſłodječ,
ſchtož je jej ſłodžito, hač tež to ſo njeje ſwojich domjazych
jėdžow wotwulka — ale to bėſche ſty pſchipad. Staruſka ſo tu
woprawdže roſhnėwa a jeho tječzi krocž wuhna. Ale potom
ſebi pſchemyſli, hač ſuano tola ſakub prawje nima, ſo pola taſ
wuſtkich kuježich, pola kſiſchž jich džowka je, wſchelaſo dobreho
i blida pſchindže, ſo ſnano by tola móžno bylo, ſo by Ħereže
niž — — — „Ale ně“ ſmėrowa ſo hnydom, „wſchak budže to
wot maczerje.“

(Pſchichodnje dale.)

S bliſka a ſ daloka.

Sserbſki ſeminar. K tydženſchemu dopiſej wo mlodnyh
herbſkich theologach dodamy dženkę, ſo je ſo k. kand. theol.
Sſyſtora, ſyn k. ſawarja Sſyſtorj-Winaſkaſkeho ſe Schwizy domoj
wróežil. Bė tam, wužiwayo jedny wukrajny ſtipendium, ſtudo-
wał. Nadžijamy ſo, ſo tež wón do ſarſkeje ſlužby mjeſ Sser-
bani jaſtupi.

Liſtowanje.

Bramborſka Hornja a Deluja Lužiza: Mnoho Sserbow tam
cžita naſche njeđelſke kopjeńko. S prawom ſo džiwafch, ſo ſ tu-
tych kóžow nimale žanyh powjeſežow njewoſjewjamy n. pſch.
pod: S bliſka a ſ daloka. Wina teho je, ſo žanyh wot tam nje-
doſtawamy. Duž proſhny naležnje wo tajke a druge dopiſy,
roſprawny, naſtawki.

Redaktor.

M. w Bu.: ſa XIV. p. Tr.

M. w Ba.: jenož ſa XVI. p. Tr.

Redaktor.

„**Pomhaj Bóh.**“ Swjeſeli naſ, hdyž piſacže ſo ſebi nje-
móžeče myſlicž, ſo by ſchto „Pomhaj Bóh“ ſpuſchežiež cžył,
doſež ma ſa tuto bėrſłėta 1 hr. 50 pj. ſa njo płaežieč. Njeje
nam tež nicžo-ſnate, ſo by ſchto to cžinił. Nadžijamy ſo na wo-
pał, ſo by ſo k tym 1100 cžitaryjam naſcheho kopjeńka jich
hiſcheže mnoho pſchinamatało; ſnadž hiſcheže jene 1100. Je to
njemóžne?! Wėſeje niž! Trjebacže jenož jenicžkeho dalieheho
cžitarija pſchidobyeč a kóždy drugi tež, potom mėli hižo te druge
1100. A doſež drje tola Sserbjo, tež ewangeliſzy Sserbjo, jich
pſchežo hiſcheže něſchto wjažy hač 2200 ſwójbom ličža w Hor-
njej a Delnej Lužizy, by tón a tamny drje hiſcheže jeneho dru-
heho cžitarija a hiſcheže jenu tječžu cžitaku dobyeč moſł. By ſo
taſ herbſki a nabožny ſwjaſł wjaſał woſoko jich taſ wjele. —
Wóžebeje ſeželemy tuto pſcheče, ſo by ſo naſche nabožne kopjeńko
cžitako, do wėſtych žyrkwinſkich woſadow, hdyž je jich ſpodžitwje
malo cžitariow naſcheho kopjeńka. Wóžebeje ſo ſwjeſelichmy na
ſkaſany, kotraž ſa jenu woſadu jich 30 cžyłkow ſkaſa. So bychu
tola druſy ſežehowali.

Red.

K roſpominanju.

Žnjenžar byeč a žito ſyž a tola wjedžeč, ſo ſam jeno
ſtwjełžo ſy, to je mudroſeč, žadna drje, tola ta jena prawda
mudroſeč žiwjenja!

Pſcheſ ſchežerniſchežo, próſdne, daloke hičž a próſdneje hłowny
a wutrobny byeč, njemudroſeč ſmjerťna to!

Samolwity redaktor ſawar Wyracž w Woſacžizach.
Cžyſheč Ssmolerjež knihicžiečernje a kniharņje, ſap. družſtvo
ſ wobmj. rukowanjom w Budyſchinje.